

Povești din Biblie

17 povești captivante
din cea mai grozavă carte din lume

Text: Kathleen Long Bostrom

Ilustrații: Dinara Mirtalipova

Traducere din limba engleză de
Laura Frunză

Vechiul Testament

Creația	8
Grădina Edenului	16
Arca lui Noe	21
Un fiu ca un hohot de râs	27
Iosif și haina lui minunată	33
Bebelușul din coș	42
Cele zece molime din Egipt	50
David și Goliat	58
Iona și peștele uriaș	64

Noul Testament

Nașterea lui Iisus	74
Predica de pe munte	85
Patru prieteni credincioși	92
Iisus hrănește cinci mii de oameni	97
Aproapele cel bun	102
Cina cea de Taină	107
Primul Paște	116
Mic-dejun la țărmul mării	122

Vechiul
Testament

Creția

Orice poveste are un început.

Povestea Creției începe cu Dumnezeu. El a fost acolo înainte de toate.

Dumnezeu poate face orice și are cea mai bogată imaginație. Așa că, la începuturi, atunci când începe povestea noastră, Dumnezeu S-a decis să creeze.

Imaginează-ți o pagină goală, fără cuvinte sau imagini, ori un cântec fără muzică sau versuri. Așa era înainte ca Dumnezeu să creeze cerul și pământul.

Nu existau copaci, munți, păsări, animale sau oameni. Doar ape adânci și involburate, fără formă, întunecate și pustii.

Nu exista nimic.

Sfântul Duh – suflarea lui Dumnezeu – s-a oprit deasupra acestor ape.

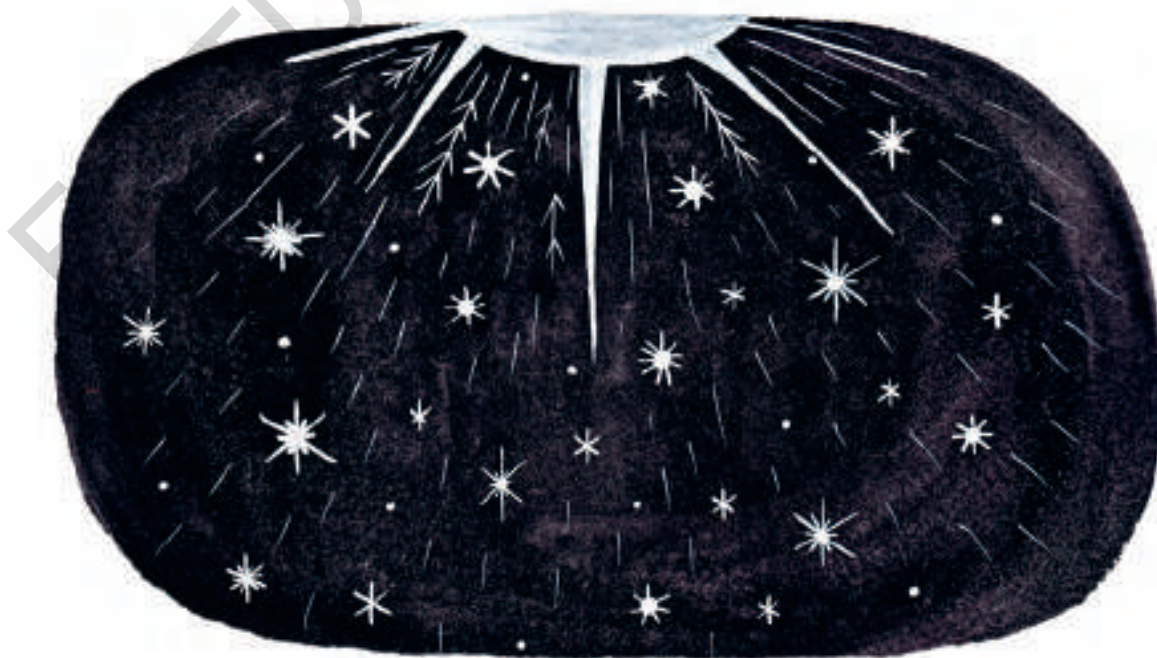
Dumnezeu S-a uitat la ele și S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

— Oare ce să fac cu tot acest nimic?

Apoi Și-a pus imaginația la treabă. Dumnezeu S-a decis să creeze cu ajutorul cuvintelor.

— Lumină! a spus Dumnezeu și I-a plăcut cum a sunat asta. Să fie lumină!

Și uite așa a apărut lumina.

Dumnezeu a spus:

— Lumina e bună.

Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric, apoi a dat nume luminii și întunericului.

— Luminii îi voi spune „zi“, iar întunericului îi voi spune „noapte.“

A venit seara și a venit dimineața și aceea a fost prima zi.

Împreună cu lumina și cu ziua și noaptea, Dumnezeu a creat secunde, minutele și orele. Acestea nu mai existaseră până atunci, așa că acela a fost începutul timpului.

Dar imaginația lui Dumnezeu nu s-a oprit acolo.

— Trebuie să fac ceva cu toată apa asta, S-a gândit Dumnezeu.

Năvălind în torente și curgând șiroaie, apele erau peste tot. Dumnezeu a împins niște apă în sus și a creat cerul, cu toate fenomenele lui.

— Ce bine! Cer.

A mai trecut o seară și o dimineață. A doua zi.

Apa acoperea totul pe Pământ. Dumnezeu S-a uitat la ea și S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

— Aha! a spus Dumnezeu. Pământ! Și mare!

Și a adunat apa în oceane înspumate și învolburate, și în lacuri sclipitoare și scântietoare, și în pâraie și râuri curgătoare și repezi. Pământul a ieșit la iveală și s-a uscat sub cerul liber, sub formă de munți maiestuoși și văi adânci formate din stânci, nisip și lut.

— Bun așa, a spus Dumnezeu.

Dar ziua a treia nu se terminase încă. Dumnezeu a dansat și Pământul s-a mișcat și s-a cutremurat și din el au crescut plante și copaci de toate soiurile pe care ți le poți închipui, și chiar mai multe. Copacii și plantele I-au cântat slavă lui Dumnezeu:

banan, baobab și brad;

cactus, carpen și castan;

gingko, gorun și gutui;

măslin, mahon și mesteacăn;

palmier, plop și platan, ca să dau doar câteva exemple.

Pe copaci și pe plante au început să rodească semințe, fructe și legume:

pepeni și prune;

broccoli și bambus;

cartofi și caise.

Și florile, oh, florile! Hibiscuși, iriși, nuferi, orhidee, trandafiri, lalele – un întreg alfabet de flori, fiecare dintre ele mai colorată decât cealaltă.

Culori! Deodată, lumea s-a umplut de culori; și nu doar de roșu, portocaliu, galben, verde, albastru și mov, ci și de stacojiu, auriu, vernil, lila, purpuriu, fucsia, turcoaz, cărămiziu, abanos, crem. Dumnezeu a înfășurat lumea în panglici de curcubeu.

Parfumuri, arome îmbietoare care nu mai existaseră niciodată umpleau acum aerul: iasomie dulce, liliac picant, pin înțepător.

Dumnezeu a inspirat și a expirat și un vânticel domol a legănat florile.

Ce zi splendidă și plină de minuni această a treia zi!

— Bun, bun, bun! a spus Dumnezeu.

În a patra zi, Dumnezeu S-a uitat pe cer, a adunat mai multă lumină și i-a dat forma unui ghem. A numit sfera asta incandescentă „soare“.

Dumnezeu a mai meșterit ceva din pietre și praf și a făurit „luna“. Luna reflectă soarele, așa că atât ziua, cât și noaptea au propria lumină specială.

Soarele și luna au împărțit timpul în zile și săptămâni, și în anotimpuri: vară, toamnă, iarnă, primăvară, fiecare cu propriile miracole.

Dumnezeu a bătut din palme de bucurie și a trimis stele aprinse prin tot Universul, ca să strălucească și să lumineze peste tot. Frumusețea cerurilor a cântat slavă lui Dumnezeu, Creatorul lor.

— Bun, a spus Dumnezeu.

În ziua a cincea, Dumnezeu a mai adăugat ceva la culori și la arome: zgomotele.

Mă rog, Dumnezeu a creat de fapt animalele marine
și păsările.

De la balene la rapane,
arici-de-mare și caracatițe,
rechini și stele sau căluți-de-mare.
Dumnezeu a creat animalele marine.

De la papagali și cinteze,
la condori și privighetori,
pelicani și păuni,

Dumnezeu a creat păsările cerului.
Și vai, zgomotul! Înotătoare care loveau apa!

Aripi care fluturau și zburătăceau! Țipete și cotcodăceli, cârâieli și ciripituri, triluri
și croncănituri, sunete vesele care umpleau mările și cerul.

— Umpleți lumea! a răs Dumnezeu. Umpleți lumea cu viață și zgomot!

După ce a umplut mările și cerul, Dumnezeu a început să făurească animalele de pe uscat în a șasea zi. Și mai multe culori! Și mai multe mirosuri! Și mai mult zgomot! Imaginația Creatorului nu mai putea fi oprită.

Lighioane care tropăiau, alergau, răgeau, viermuiau și se învâlmășeau au început să se cațere, să fojgăie și să umble peste tot.

Girafe mari, cu gâtul lung. Elefanți cu urechi uriașe. Șerpi târători. Jaguari sprinteni. Dumnezeu a continuat să creeze tot felul de viețuitoare, una după alta.

Dumnezeu a zugrăvit modele pe făpturile din mare, de pe cer și de pe uscat.

Zebre cu dungi, dalmațieni cu pete, cameleoni multicolori.

La un moment dat, Dumnezeu a făcut și insectele, și fluturii, și toate vietățile minuscule, neobosite, care mișună, zumzăie și colcăie și le-a binecuvântat pe fiecare în parte.

Lui Dumnezeu îi plăceau pășunile înverzite, apele limpezi și munții maiestuoși, precum și toate ființele vii. Lui Dumnezeu Îi plăceau culorile, mirosurile și sunetele. Lui Dumnezeu Îi plăcea totul.

— Bun, bun, bun! a spus El.

Dar cea mai bună parte a creației a fost ultima.

Dumnezeu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de pământ, de mări și de cer, de iarbă și de munți și de toți copacii, de toate plantele și florile, de păsări și de viețuitoare.

Gândește-Te, gândește-Te, gândește-Te. Dumnezeu S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

Și acest Dumnezeu Atotputernic cu o imaginație uimitoare a spus:

— Am găsit! Ultima Mea creație vor fi oamenii! Vor avea chipul și asemănarea Mea și vor fi capabili să gândească, să iubească și să creeze, să discearnă între bine și rău, să fie buni la suflet și grijulii. Vor prețui această lume minunată și vor fi bucuroși s-o împartă unul cu altul. Eu îi voi iubi și ei Mă vor iubi pe Mine și vor ocroti ceea ce Eu am creat.

Dumnezeu a luat țărână de pe jos și l-a făcut pe Adam, al cărui nume înseamnă „plămădit din lut“. Și, ca Adam să nu fie singur, Dumnezeu a creat-o pe Eva, al cărei nume

înseamnă „viață“. Dumnezeu a suflat viață în bărbat, Adam, și în femeie, Eva, și i-a pus în lume să trăiască în pace și armonie printre miracolele creației.

— Asta nu e doar bine, e foarte bine! E excelent! a spus Dumnezeu.

Perfect.

Pentru prima oară de la începutul începuturilor, Dumnezeu a vorbit direct cu creația Lui.

— Priviți în jur! le-a spus El lui Adam și Evei. Uitați-vă la lumea asta minunată. V-o dăruiesc vouă – cu tot ce-i în ea! Aveți mare grijă de ceruri și de pământ, de uscat și de ape, de copaci, de plante și de flori, de soare, de lună și de stele, de pești, de păsări și de toate făpturile vii.

Adam și Eva I s-au închinat lui Dumnezeu. Se iubeau unul pe altul și Îl iubeau și pe Dumnezeu. Totul era așa cum trebuia să fie.

Dumnezeu a zâmbit cerurilor și pământului, a tras aer în piept și a decis să Se oprească și să Se bucure de tot. Așa că în cea de-a șaptea zi, Creatorul S-a odihnit, iar ziua aceea a fost declarată o zi specială, o zi sfântă, o zi în care să ne oferim recunoștința și să ne aducem aminte că acum mult, mult timp, a început povestea.

New
Testament

Năsterea lui Iisus

În satul Nazaret locuia o fată pe nume Maria. Avea o inimă pură și un spirit puternic și avea un loc special în inima lui Dumnezeu.

Maria stătea la ea acasă, așteptând ziua când avea să se mărite cu Iosif, un bărbat bun și blând care lucra ca tâmplar. Deodată, un curcubeu de lumină a strălucit în odaia Mariei și – de nicăieri – a apărut un înger!

— Salutare! i-a spus îngerul, al cărui nume era Gabriel. Domnul fie cu tine! Căci dintre toate femeile din lume, tu ești cea mai binecuvântată.

Apariția bruscă a lui Gabriel a speriat-o pe Maria, iar cuvintele lui au tulburat-o.

— Ce poate să însemne asta? s-a întrebat ea.

— Nu te teme, Maria, i-a spus îngerul cu blândețe. Ai un loc special în inima lui Dumnezeu, așa că ai fost aleasă să dai naștere Fiului lui Dumnezeu. O să-L

cheme Iisus, care înseamnă „Dumnezeu ne mântuiește“. El va domni peste tot pământul și domnia Lui nu va avea sfârșit!

Maria era nedumerită.

— Nu sunt sigură că pot avea un copil, i-a spus ea lui Gabriel. Iosif și cu mine suntem logodiți, dar încă nu suntem căsătoriți.

— Iosif nu va fi tatăl copilului tău. Dumnezeu va fi Tatăl Lui, i-a spus Gabriel. Sfântul Duh te va cuprinde ca un nor luminos și pruncul va crește înăuntrul tău, așa cum cresc toți pruncii. Și Elisabeta, care-i tot din neamul tău, va avea un copil, chiar dacă e foarte bătrână. Nimic nu-I este imposibil lui Dumnezeu.

Maria l-a crezut pe înger și s-a bucurat.

— Sunt roaba lui Dumnezeu și voi face ce-mi cere El, a spus ea.

Gabriel a dispărut la fel de repede pe cât apăruse.

— Trebuie să mă duc s-o vizitez pe Elisabeta, s-a gândit Maria. Ea va înțelege.

Maria s-a grăbit pe drumurile prăfuite și a urcat dealurile până la casa Elisabetei și a soțului ei, Zaharia. Elisabeta a deschis ușa, surprinsă s-o vadă pe Maria stând acolo.

— Elisabeta! a spus Maria și a îmbrățișat-o. Când a auzit vocea Mariei, pruncul din burta Elisabetei a săltat de bucurie.

— Oh! a spus Elisabeta. Pruncul meu știe cine ești – mama Fiului lui Dumnezeu. Ești binecuvântată pentru că ai crezut promisiunea lui Dumnezeu.

Maria a rămas alături de Elisabeta timp de trei luni ca să aibă grijă de ea. La scurt timp după ce Maria s-a întors acasă, Elisabeta a născut un fiu căruia i-a pus numele Ioan și care mai târziu avea să devină cunoscut ca Ioan Botezătorul.

Când Iosif a auzit că Maria va avea un copil înainte de a fi căsătoriți, a fost șocat și rănit. Acum ce avea să facă?

Așa că Dumnezeu i-a trimis un înger în vis.

— Nu te teme, Iosif, i-a spus îngerul. Ia-o pe Maria de soție așa cum ai avut de gând. Pruncul Mariei e un copil sfânt, Fiul lui Dumnezeu. Totul va fi bine.

Când au sosit zorile, Iosif s-a trezit. Nu-i mai era teamă, fiindcă avea credință în Dumnezeu.

